

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 38.

Vydána dne 8. května 1923.

Obsah: (90.—92.) 90. Zákon o náležitostech vkladných listin, o výmazu pohledávek a o poplatkových úlevách při výmazu jich a při sestavování vložek na Slovensku a Podkarpatské Rusi. — **91.** Nařízení, jímž se provádí zákon o státním soudě. — **92.** Nařízení, jímž se mění výše úroků z prodlení a úroků náhradních z přímých daní státních a vybíraných k nim přírážek samosprávných svazků, jakož i z poplatků přímo placených.

90.

Zákon ze dne 26. dubna 1923

o náležitostech vkladných listin, o výmazu pohledávek a o poplatkových úlevách při výmazu jich a při sestavování vložek na Slovensku a Podkarpatské Rusi.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

I. O náležitostech vkladných listin.

§ 1.

(1) Vklad do pozemkových knih lze povolit jen podle veřejných listin anebo podle takových soukromých listin, na nichž jsou ověřeny podpisy nebo znamení ruky osob, jejichž právo má být převedeno, omezeno, zatíženo nebo zrušeno, nebo které jsou schváleny prohlášením některého státního, zemského, župního neb okresního úřadu, který jest podle předpisů povolán bdíti nad zájmy těchto osob.

(2) Podle listin vydaných zmocněncem může být vklad proti zmocniteli povolen kromě toho jen tehdy, zní-li ověřená, jím vydaná plná moc na určité právní jednání aneb není-li starší roku před podáním návrhu.

§ 2.

(1) Podpisy (znamení ruky) na soukromých listinách buďtež ověřeny zpravidla veřejným notářem anebo soudem.

(2) V cizině vydané listiny, ať veřejné či soukromé, musí nad to být ověřeny diplomatickým zástupcem anebo konsulem Československé republiky ustanoveným pro obvod,

v němž byla listina vydána, pokud není o tom jiného zákonného ustanovení nebo smluv o vzájemnosti sjednaných s jednotlivými státy.

(3) Má-li se vykonati vklad podle listiny, ve které jest určena pohledávka nebo hodnota nemovitosti nebo práva, jichž se vklad týká, peněží, a nepřevyšuje-li tato hodnota bez úroků a příslušenství 200 Kč, v obvodu sborového soudu první stolice, v němž byla listina vydána, může být ověřen podpis dvěma svědky. Jimi mohou býti hodnověrné osoby ve věku alespoň 20 let. Tu potvrdí každý svědek prohlášením psaným vlastní rukou, že zná osobně toho, jehož podpis ověřuje jako pravý, a připojí svůj podpis jménem a příjmením, udáváje své stáří, živnost nebo povolání a bydliště. Tato úleva neplatí však pro plné moci a listiny, ve kterých není hodnota nemovitosti nebo práva číselně určena.

§ 3.

(1) Je-li právo, jež nemá za předmět opětuující se plnění, výslovně zapsáno nebo podle obsahu listiny nebo podle práva omezeno jen na čas života některé osoby, může býti povoleno, aby se vložil jeho výmaz také podle úmrtního listu této osoby nebo podle usnesení, kterým byla za mrtvou prohlášena.

(2) Je-li však předmětem takového práva opětuující se plnění, může býti podle těchto listin o sobě povolen vklad jeho výmazu po třech letech ode dne úmrtí, nevymohl-li si dědic oprávněného poznámky, že byla podána žaloba na zaplacení zadržovaných dávek.

(3) Váznou-li na takových právech nadzástavní práva, může s jejich výmazem zároveň vložen býti výmaz těchto nadzástavních práv.

II. Úlevy při výmazu malých pohledávek.

§ 4.

Soudy jsou povinny k tomu působiti, aby pozemkové knihy byly očištěny od starých bez důvodu váznoucích závad. Mají o tom vhodně strany poučovati a zejména je upozorňovati na úlevy dále uvedené.

§ 5.

(1) Není-li peněžitá pohledávka v knihách před 1. lednem 1919 zapsaná bez příslušenství větší 200 K, jsou od kolků a poplatků osvobozeny nejen žádosti za její výmaz anebo za zahájení umořovacího řízení (§§ 7 a násl.), nýbrž i výmazná prohlášení, třeba obsahovala potvrzení o zaplacení nebo jiném zániku závazku, ověření podpisů na nich a soudní zápisy a jednání směřující k výmazu.

(2) To platí o právních rozepřích zahájených k výmazu takových pohledávek a o spisech stran a soudních nálezech jeho se týkajících.

(3) Prosté a ověřené opisy pro tyto výmazy a přílohy takových žádostí, soudních zápisů a spisů stran jsou osvobozeny od kolků a poplatků, pokud jsou určeny jediné k tomu, aby se provedlo řízení o výmazu; na listině buď uvedeno, kdo jest odpůrce, oč se žádá a který soud jest příslušný pohledávku vymazati.

(4) Strany nejsou však zproštěny zaplatiti poplatky za uveřejnění vyhlášek.

§ 6.

Totéž platí, jde-li o výmaz práva zapsaného do knih před 1. lednem 1919, z něhož lze žádati, aby bylo něco jednou plněno (vydání dobytka nebo nářadí, vystrojení svatby, pohřbu a pod.), nepřevyšuje-li jeho hodnota 200 Kč. Neplatí to však o výmazu služebností a práv na opakující se naturální dávky.

III. Umoření starých knihovních pohledávek.

§ 7.

Uplynulo-li ode dne, kdy bylo do knih vloženo zástavní právo (vztahují-li se však na ně další zápisy od doby, kdy byl poslední z nich vykonán), alespoň padesát let, anebo je-li pouze zaznamenáno, od posledního zápisu alespoň třicet let, a osvědčí-li se, že oprávnění z těchto zápisů, jejich dědicové nebo právní nástupci jsou neznámého pobytu a ani po tuto dobu nevybrali splátek na jistinu neb úroků,

ani jinak se nedomáhali svého práva, může zástavní dlužník žádati u knihovního soudu, aby bylo umořovací řízení provedeno.

§ 8.

Žadatel uveď v návrhu, z kterých příčin se domáhá umoření. Může-li soud vyhověti návrhu, vyzve vyhláškou ty, kdož se domnívají, že mají právo na tuto pohledávku, aby své požadavky ohlásili.

§ 9.

(1) Ve vyhlášce buď zevrubně označena vložená nebo zaznamenaná pohledávka s dalšími zápisy a k ohlášení nároků určena šesti-měsíční lhůta od uveřejnění vyhlášky udáním posledního kalendářního dne.

(2) Jediným návrhem může býti navrženo a jedinou vyhláškou vyhlášeno umořovací řízení o všech pohledávkách v § 7 uvedených, které jsou zapsány na nemovitostech téhož dlužníka ve vložkách nebo v pozemkových knihách (protokolech) téhož knihovního soudu.

(3) Vyhláška buď vyvěšena na soudní desce a jednou uveřejněna v novinách určených pro úřední vyhlášky tohoto soudu. Soud může však podle svého uvážení na návrh anebo z úřední moci naříditi, aby byla uveřejněna vícekrát nebo i v jiných listech. Tomuto nařízení nelze odporovati opravným prostředkem.

(4) Jde-li o pohledávky, z nichž každá o sobě není větší 400 K, může vyhláška býti ve známost uvedena jiným způsobem v místě obvyklým, než uveřejněním v novinách, zejména vývěskem v obci, kde oprávněný přebýval anebo pro kterou se vede kniha, v níž jest pohledávka zapsána.

§ 10.

(1) Opoví-li někdo své požadavky ve lhůtě určené ve vyhlášce, uvědomí soud o tom návrhovatele a ponechá účastníkům, aby si vymohli rozhodnutí o nich sporem.

(2) Prošla-li však marně lhůta, vysloví soud bez dalšího návrhu usnesením, že se prohlašují knihovní pohledávka a zápisy na ni se vztahující za umořené a nařídí výmaz.

IV. Poplatkové úlevy při sestavování knihovních vložek.

§ 11.

(1) Byla-li nemovitost vícekrát mimo knihy převedena a zapíše-li se vlastnické

právo posledního skutečnému držiteli v řízení upraveném zák. články XXIX. z r. 1886, XXXVIII. z r. 1889, XVI. z r. 1891 nebo XXIX. z r. 1892, neplatí se kolky a poplatky z těch právních jednání, která mezi tím až do 19. června 1900 byla smluvna, nebyla však ohlášena do účinnosti tohoto zákona k vyměření poplatků neb byla-li i ohlášena, nebyl-li platební rozkaz na tento poplatek straně doručen do jednoho roku po účinnosti tohoto zákona.

(2) Poslední převod nemovitosti, a to i dědictvím, jakož i mezitímní převody nemovitostí, a to i dědictvím, vzniklé 19. červnem 1900 počínajíc, podléhají zákonnému poplatku. Bylo-li by zmírniti podle dřívějších předpisů poplatek proto, že nastala změna vlastnictví po kratší či delší době, může při vyměření poplatku z těchto převodů majetku hleděno býti jen k takovému předcházejícímu převodu, z kterého byl poplatek vyměřen.

(3) Bylo-li zapsáno vlastnické právo skutečnému držiteli, nebud' předepsán zvýšený poplatek nebo peněžitá pokuta z převodů majetku uvedených v odstavci 2., nebo není-li mezitímních převodů, z bezprostředního převodu majetku z toho důvodu, že nebylo právní jednání anebo dědictví včas přihlášeno k vyměření poplatku, bylo-li právní jednání smluvno nebo dědictví napadlo před účinností tohoto zákona.

§ 12.

(1) Kolku a poplatků prosty jsou zápisnice sepsané podle zák. čl. XXIX. z r. 1886, XXXVIII. z r. 1889, XVI. z r. 1891 nebo XXIX. z r. 1892, jakož i podání a rozhodnutí, kromě žádostí podaných stranami podle § 59 zák. čl. XXIX. z r. 1886, a § 17 zák. čl. XVI. z r. 1891, dále kromě reklamací a žalob o výmaz podle § 58 zák. čl. XXIX. z r. 1886, § 27 zák. čl. XXXVIII. z r. 1889, a § 8 zák. čl. XXIX. z r. 1892, jakož i spisů o jejich projednávání a soudních rozhodnutí o nich vydaných.

(2) Kolku prosty jsou dále nákresey, vysvědčení místních úřadů, matriční výpisy, rodinné výkazy, vysvědčení duchovních správ a soudní nálezy v řízení k sestavení knihovních vložek předložené nebo k sepsaným zápisnicím připojené, jakož i předložená nebo v zápisnicích obsažená prohlášení a doplňující prohlášení.

(3) Kolku prosta jsou i vysvědčení ze státních matrik vydaná podle zák. čl. XXXIII. z r. 1894 o státních matrikách, podávají-li se

místo vysvědčení duchovního správce žádaného v §§ 5 a 6 zák. čl. XXXVIII. z r. 1889.

(4) Vymazávají-li se při sestavování knihovních vložek knihovní práva nebo nepřenesou-li se do nových knihovních vložek, jsou kolku prosty stvrzenky a jiné jakékoliv listiny o zániku zapsaných práv jen tehdy, zaniklo-li právo, za jehož výmaz se žádá, do konce roku 1922.

V. Závěrečné ustanovení.

§ 13.

Ustanovení § 82 nařízení ministra spravedlnosti z 15. prosince 1855, č. 222 ř. z., pod b) až e), a §§ 13 a 14 zák. čl. XV. z r. 1900 pozbývají platnosti.

§ 14.

Podle listin vydaných před účinností tohoto zákona může býti povolen vklad ještě do šesti měsíců od jeho účinnosti, vyhovují-li jinak předpisu § 82 b) anebo c) uvedeného nařízení. Po této době může podle listiny nevyhovující ustanovení §§ 1 a 2 tohoto zákona povolen býti jen záznam, pokud splněny jsou podmínky § 87 téhož nařízení.

§ 15.

Zákon tento nabude účinnosti osmého dne po vyhlášení pro Slovensko a Podkarpatskou Rus.

Jej provéstí náleží ministrům spravedlnosti a financí.

T. G. Masaryk v. r.

Malypetr v. r.

Dr. Dolanský v. r. Bečka v. r.

91.

Vládní nařízení ze dne 26. dubna 1923,

jímž se provádí zákon o státním soudě.

Vláda republiky československé nařizuje podle zákona ze dne 19. března 1923, č. 51 Sb. z. a n., o státním soudě:

§ 1.

(1) Přísedícím státního soudu (§ 3 a § 9, odst. 2., zák.) a obhájcem zřízeným z moci úřední (§ 9, odst. 3., zák.) přísluší za ztrátu času způsobenou účastí na hlavním přelíčení náhrada 150 Kč denně.